

Országos népfreontanácskozás Szegeden

Háromnapos országos népfreontanácskozás fejeződött be tegnap, vasárnap Szegeden, amelyet a KISZ megyei bizottságának politikai képzési központjában tartottak. A megyei népfreontbizottságok, s a HNF országos titkárságának propagandával és művelődéssel foglalkozó munkatársai tájékoztak, és kicserélték tapasztalataikat az aktuális feladatokról, egyebek között a népfreontszervek újjáválasztásával kapcsolatban is.

A tanácskozáson Molnár Sándor, a Hazafias Népfreonttanácskozás vezetője.

A tanácskozás vendégei eszmecsere folytattak a népfreont megyei munkabizottságainak vezetőivel is. Ellátogattak Ópusztaszerre, a Nemzeti Történelmi Emlékparkba, valamint Szeged város nevezetességeivel ismerkedtek.

Hazaérkezett a szegedi pártküldöttség

A Kommunista Szövetség Szabadka Községi Bizottságának meghívására tapasztalatszerén Szabadkán járt a Magyar Szocialista Munkáspárt Szeged Városi Bizottságának három tagú küldöttsége. Fraknóy Gábornak, a pártbizottság titkárnak vezetésével.

A szegedi küldöttség három napon át tanulmányozta a Kommunista Szövetség munkáját és megbeszéléseket folytatott a testvérvárosi együttműködésről.

A delegáció szombaton hazatért.

Professzor úr, miért mondott le?

— Professzor úr! Mielőtt kérdeznék, engedje meg, hogy magyarázok. Szokatlan dolog mifelénk, hogy hosszú ideje köztisztviselnek szakmai, tudományos és — kiüntetések sorával doku-mentálható — erkölcsi elismerésnek örvendő professzor a megbízásának lejártá előtt lemond a tanszékvezetéséről. Ha az ember Szegeden él, és azt hallja: pedagógia — rögtön beugrik a név: Agoston György. És tanszékvezető egyetemi tanár. Ezért ne vegye tolokodásnak: miért mondott le?

— Többféle okom volt rá. A leglényegesebbeket elmondom. Betöltöttem a 65. évemet. Huszonöt éves koromtól egyfolytában különféle vezetői pozíciókban dolgoztam, 36 évig a felsőoktatásban. 1949-ben neveztek ki a szegedi pedagógiai főiskola igazgatójának; később a budapesti egyetem pedagógiai tanszékét vezettem. 1959-től pedig ezt, a szegedi tudományegyetem pedagógiai tanszékét. Bár az én korombeliek közül sokan mások is kerültek irányítói munkakörökbe a felszabadulás után, alighanem kevés olyan embert találunk, aki egyhuzamban ennyi évet töltött volna a felsőoktatásban valamilyen vezető posztján.

— S úgy gondolta: eleget vezettem, csinálja más is?

— Valahogy ilyenformán. S azt is remélem, az új vezető az új stílusfölrissülést jelent a munkában. A tanszékvezetői teendők ellátása mellett ugyan sosem hanyagoltam el sem a tudományos munkát, sem az oktatást; mégis — s ez a másik fontos ok, amiért kérétem a fölmentésemet — úgy vélem: most már túlszűrt sok energiát és időt vonnak el érdemibb tevékenységeimtől a tanszékvezetőre háruló adminisztrációs feladatok. Az alkotómunkát és a hallgatókkal való foglalkozást, kapcsolattartást sokkal fontosabbnak ítélem, mint — mondjuk — a különféle jelentések elkészítését. Sajnos, az egyetemi élet bürokratizálódik, egyre több időt, erőt kíván a vezetéssel járó adminisztráció, amit én egyre gyakrabban éreztem fölöslegesnek és túlszűrt fárasztónak.

— Mindezekre is azt kell mondanom: mégiscsak furcsa, vagy legalábbis szokatlan — s nem kizárólag egyetemi berkekben —, hogy valaki éppen akkor adja át a stafétabotot, amikor több évtizedes kitaró és eredményes munkálkodásának be-ért gyümölcseit élvezhetné...

— Mire gondol?

— „Csak” arra, hogy az ön vezetése idején a szegedi

tanszék az ország egyik pedagógiai tudományos központja lett; a neveléstudományban „szegedi iskolát” emlegetnek a nevével; állami megbízásból végeztek és folytatnak jelentős iskolafejlesztő kutatásokat és kísérleteket; a „keze alól” nemcsak számottevő kutatói gárda, hanem a hazai oktatásügy fontos vezető helyein dolgozók „hada” került ki. És még folytathatnám, akár azzal is, hogy az idén végre külsőleg is méltó körülmények közé, a Petőfi Sándor sugárúti épületbe kerülhetett a tanszék.

— Az előbbiekkal nem azt akartam mondani, hogy nem találtam volna többféle jó és szép vonását a tanszékvezetői munkának. Hiszen akkor nem csináltam volna ennyi ideig és, annyi ambícióval. Az eredményeket nem az én dolgom minősíteni. De tény, hogy fontos oktatáspolitikai döntéseket segítettünk iskolakísérleteinkkel. Mi kezdeményeztük a matematikai-statisztikai módszerek pedagógiai alkalmazását, s ma már az objektív mérési módszerek pedagógiában való felhasználásában élen jár ez a tanszék. Komoly pedagógiai-filozófiai kutatásainkat is említenem kell, s nem utolsósorban a tanárképzés megújításában, korszerűsítésében elért eredményeinket. Több új pedagógiai és interdisciplinális tantárgyat fejlesztettünk ki. Két évtized alatt több ezer pedagógus szerzett diplomát a kiegészítő pedagógia szakon, akik közül rengetegen — ahogy mondta — a magyar közoktatásban vezető helye-

in dolgoznak. S én továbbra is a legjobb tudásom szerint szeretném irányítani, összefogni a folyamatban levő pedagógiai és pszichológiai kutatásokat, kísérleteket.

— Nem értem...

— Ugyanis továbbra is ellátom a pedagógiai és a pszichológiai tanszék alkotó részét, a tanszékvezetői teendőit, ha tetszik, úgy mondhatom: ezt a magasabb pozíciót továbbra is betöltöm. És természetesen ellátom oktatói feladataimat, remélve, hogy több időm lesz, amit a hallgatókkal tölthetek. Mindemellett szeretném megírni végre az osztrák oktatásügyi foglalkozó monográfiámat, hosszúságú kutatásaim végtermékeit, melyből eddig csak részleteket sikerült papírra tennem. Valamint az új nevelésméleti kézikönyvet, mert az előző, amit ugyan csak én írtam, immár húszéves. S mostanában annyi életidegen, irreális, ideológiai zavaros nevelésméleti nézet van forgalomban, hogy legfőbb ideje megpróbálni: józan, gyakorlatban használható álláspontokat rögzíteni — a pedagógiai szemlélet meghatározó elméleti kérdésekben.

— Úgy tetszik, nemigen lesznek üres órái. Még egy kérdés: ki fogja vezetni a tanszékét?

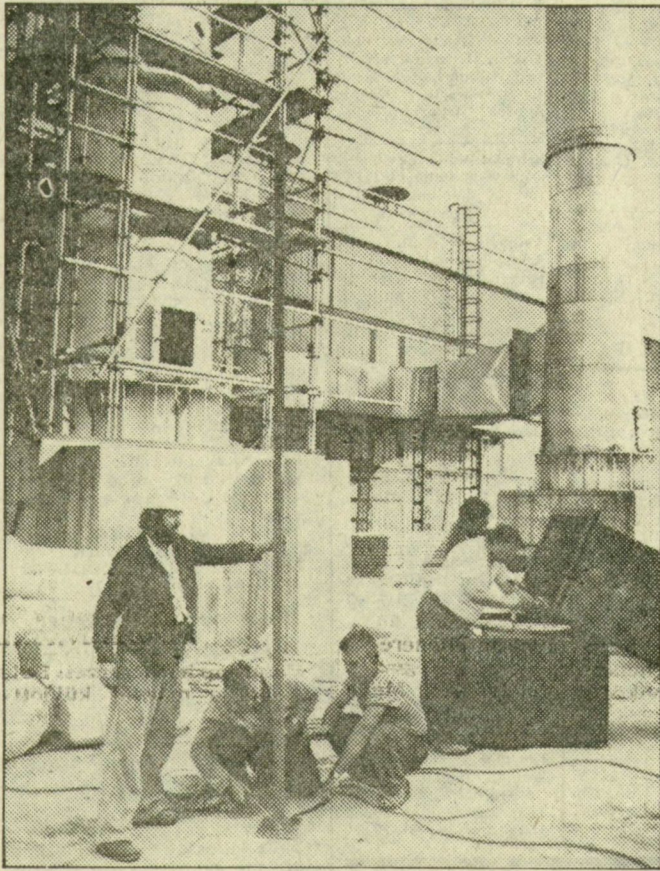
— Remélem, senki sem gondolja, hogy huszonhat éves vezetői működésem után nincs a tanszéken, aki átvegye tőlem az irányítást. Egyszerre Kunsági Elemér docens kollégám működik helyettesként, amíg az új tanszékvezető megkapja megbízását.

Sulyok Erzsébet

Kommunista műszak a Délépnél

A Délép hét végi kommunista műszakjára az volt a jellemző, hogy a műszaki, adminisztratív, gazdasági dolgozók közül különösen sokan vettek részt fizikai munkán, természetesen a fizikai dolgozókkal együtt. A házgyár vezetői a gyártóházakban, a műhelyekben, raktárakban dolgoztak. Szógi László főüzemvezető a sérült lodzsapaneleket javította, Mucsi Lajos műszaki üzemigazgató-helyettes és munkatársai egy transzformátoralap vasszerelését és betonozását végezték. Bálint József főüzemvezető lakatosként dolgozott a műhelyben. De minden munkahe-lyen ott voltak a műszakiak, akik rendszerint szakmunkát kapnak, az adminisztratív munkatársak pedig takarítottak, raktárt rendeztek.

A felsővárosi fűtőmű bővítésénél is teljes műszak volt. A két 35 méter magas kémény közül az egyik már be van fejezve, a másik hőszigetelését végezték a 629. számú szakipari-segédipari vgm tagjai. A Délép 4500-as állományi létszámából 2 ezer kétszáz dolgoztak a kommunista műszakon. Ez 48 százalékos részvétel. Az 597 nem fizikai dolgozó közül 280-an dolgoztak fizikai munkán. A műszak résztvevői főleg szegediek voltak. A 650 bejáró dolgozó közül mindössze 127-en vettek

Szolcsányi László felvétele

Kiss Lajos brigádja kazánt szerelt a felsővárosi fűtőmű bővítésénél

részt a kommunista műszakon.

A szombati műszak munkabérével, hozzávetőleg 500

ezer forinttal a vállalati dolgozók lakásépítési alapjához járulnak hozzá.

F. D.

Távolí tájak terítéken Vacsoraestek a Hungáriában

Évek óta óriási sikerrel rendezi meg a Hungaria Étterem csütörtökönként az őszi vacsoraestek programját. Törzsközönsége van már ezeknek az esteknek. Kitűnő specialitások, színvonalas kísérőműsor és mindig valami meglepetés várja az inyenceket. Az új program október 3-án kezdődik. Erőből Turi Imre étteremigazgatóval beszélgettem.

— Október 3-án és 10-én a Tisza-parti vacsoraestekkel kezdjük a 85-ös programot. Ezúttal Bódó Gyula konyhafőnök lesz a házigazda. Tájjellegű ételeket kínálunk, köztük a disznótoros vegyes-tálat, a böller-kedvencét: disznósajttal, májashurkával, abaltszalonnával, lila hagymával, szegedi halpaprikást „öreg halász” módra, csongrádi sertéstekercset, kapros túróslépenyt, szatymazi palacsintát. Október 17-én és 24-én felvidéki vacsoraest lesz, s mint meghívott vendég, Garami Attila, az egri Park Szálló konyhafőnöke mutatja be specialitásait.

— Emlékszem még a dél-amerikai, az olasz, a spa-

nyol, a közel-keleti vacsoraestek hatalmas sikereire. Az idén milyen távoli földrészek, országok ételspecialitásaival ismerkedhetünk meg?

— A program már kialakult, az étlapokat azonban még nem kaptuk meg. Az már biztos, hogy október 31-én és november 14-én közel-keleti estet rendezünk, amelyen Horváth C. István mesterszakács, az Astoria Szálló konyhafőnöke lesz a vendégünk. November 21-én és 28-án a távol-keleti vacsoraesten Nemeskövi Dénes, a szakácsolimpia győztese, a Duna Intercontinentál főszakácsa készíti a speciális ételeket. December 5-én és 12-én az amerikai vacsoraesttel zárunk. Vendégünk a Duna Intercontinentál három főszakácsa, az előbb említett Nemeskövi Dénes, valamint Gulner Gyula és Földes József lesz. Az amerikai estre meghívókat küldünk ki kétféle étlappal és a visszajelzések alapján készülünk majd fel. A távol-keleti esten ezúttal

is lesz tea-szalon, karate-bemutató. A Synchron G. együttes garantálja a jó zenét. Vendégeinket az idén is több meglepetéssel várjuk csütörtökönként az őszi vacsoraesteken.

B. L.

Hol terem a békalencse?

Rucaöröm és társai

A cimbéli szépnevű vízinövényt cseppet sem kedvelik a vízügyi szakemberek. Társait, a békalencsét, az úszópáfrányt sem. Azért nem szeretik, mert ha a normálisnál több van belőlük a víz felületén, összefüggő rétegük alatt sötétség és oxigénhiány keletkezik. Sötétben az aljnövényzet pusztulni kezd és oxigén nélkül a halakra is ugyanez a sors vár. Röviden megfogalmazva: az említett veszélyek miatt indultak el a napnyomozó-felderítő útjukra az Ativizig munkatársai. Arról szerettek volna biztosat tudni, ami az idén nyáron alaposan felkavarta

a Tisza-parton sétálók kedélyét: a „zöldellésről”. Az okokat, az eredetet kutatván eljutottak egészen a Keleti fűcsatornáig...

Lapunkban is többször írtunk már erről a cseppet sem kívánatos jelenségről, úgy véljük hát, érdeklő olvasóinkat, honnan ez a bő békalencse-termés. Nos, a szabolcsi halastavaknál és rizstelepeknél kell keresnünk a „táptalajukat”. Pontosabban tápvizüket, azaz a (mű)trágyázott és a folyóba tisztítás nélkül átgégedett elhasznált vizet. A tavak, rizsföldek szokásos lecsapolásakor aztán új utat kapnak a „zöltségek” a Keleti fűcsatornában, a Berettyóig, a

Berettyón és a Körösökön le, egészen a Tiszáig. Az igazsághoz hozzátartozik persze, hogy megteremnek a Tiszában, a Körös-torkolat fölött is, de Kisköre „megfogja” a természetes nagyját...

Azt mondják a vízügyi szakemberek: ha nem figyelünk föl időben arra, hogy a mezőgazdaság is legalább annyira szennyezi élővízeinket, mint az ipar, ha nem teszünk meg minden tőlünk telhetőt a vízminőség védelméért, akkor talán még a környezetvédő „zöldek” mozgalmát is víz alá nyomja rucaöröm, békalencse és társaik...

P. K.

preparátumaival ismerkednek meg, hanem egy Afrim-káról szóló filmmel és az afrikai oroszlánoknál kívül sok másféle „egzotikummal”.

A matiné rendezje az idén nem változik, tehát hetenkénti váltásban lesz a biológiai, a történelem-régészeti, a néprajzi és a vizuális ismeretterjesztő foglalkozás. A gyerekek körében népszerű foglalkozásokat is ugyanazok, mint eddig, Csizmazia György, Komár Irén, Markos Gyöngyi és Szekeres Ferenc. Szívesen látnak minden általános iskolást (a történelem-régészetre csak felső tagozatosakat!) — bár az idén a törzsvendégeknek sem tudnak küldeni — mint eddig — névre szóló meghívókat, a havi programokkal. Az ok egyszerű: nincs elég pénz. Így hát a plakátokról kell tájékozódni, melyeket minden iskolába elküldenek, és a figyelmesebb nebulók a város hirdetőoszlopain is föllelhetik ezeket.

A magunk részéről annyit segíthetünk, hogy pénteki Műsorajánlatunkban rendszeresen közöljük a szombati matiné témáit. Érdekesek lesznek. Bizonyosság az előljáróban annyit: a Tisza növény- és állatvilága ismerzik meg a biológiai foglalkozásokon; őskor, ókor, lovagok, királyok, bujdosó szegénylegények, hönfoglaló ősök a történelem-régészeti főszereplői; a jeles napok hagyományait tekintik át a néprajzosok; s aki a vizuális sorozatot végignézi, maga is tud majd készíteni „barlangfestményt”, őskori díszekkel ékes agyagedényt, ősi ékszereket, „gyűjtögető-szatyrot”, fonott, tárolót, táltos-eszközöket. A minták: eredeti őskori tárgyak.

S. E.